

La Comédiathèque

WITTE JASSEN en ZWART humor

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Witte jassen en zwarte humor

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Het ziekenhuis was bijna volmaakt... De misdaad ook.
Een misdaadkomedie met een flinke dosis zwarte humor.

Personages:

De dokter: Gunter (*man, of vrouw verkleed als man*)

De 2 verpleegkundigen: zuster Emmanuelle en Barbara

De 3 patiënten: Thelma, Louise, Berthe (*of Bertrand*)

De 5 bezoekers: Jack, Sandy, Fred, Angela (*of Angelo*), Alex

De 2 politiemensen: commissaris Ramirez en rechercheur Sanchez

Patiënten, bezoekers en politiemensen kunnen zowel door mannen als door vrouwen worden gespeeld. Verschillende rollen kunnen door dezelfde acteur of actrice worden vertolkt: Angela kan ook Alex spelen; Jack en Sandy kunnen de twee politiemensen spelen.

Mogelijk aantal spelers: 10 tot 13

Mogelijke verdelingen M/V, ter indicatie:

- 10: 8M/2V, 7M/3V, 6M/4V, 5M/5V, 4M/6V, 3M/7V, 2M/8V, 1M/9V, 10V
- 11: 8M/3V, 7M/4V, 6M/5V, 5M/6V, 4M/7V, 3M/8V, 2M/9V, 1M/10V, 11V
- 12: 8M/4V, 7M/5V, 6M/6V, 5M/7V, 4M/8V, 3M/9V, 2M/10V, 1M/11V, 12V
- 13: 8M/5V, 7M/6V, 6M/7V, 5M/8V, 4M/9V, 3M/10V, 2M/11V, 1M/12V, 13V

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

De ontvangstruimte van het ziekenhuis, waar bezoekers worden ontvangen. Zuster Emmanuelle, een brunette met een ingetogen schoonheid in religieus verpleegstersuniform, versiert neuriënd een schamel kerstboompje dat op een tafel in een hoek staat. Voor de boom staat een kerststal. Achter Emmanuelle verschijnt Gunter, een knappe dokter van het playboytype, in witte jas en met een stethoscoop om zijn nek. Sfeer van een doktersroman à la Harlequin.

Gunter – Goedemorgen, zuster Emmanuelle. Alles goed?

Emmanuelle schrikt op, verrast en een beetje van haar stuk.

Emmanuelle – Goedemorgen, dokter Müller. U liet me schrikken...

Gunter – Dat spijt me echt. Maar noem me toch Gunter...

Emmanuelle – En waarom zou ik dat doen, dokter Müller?

Gunter – Omdat dat mijn voornaam is, Emmanuelle!

Emmanuelle – Natuurlijk... Maar als u het goedvindt, blijf ik u dokter Müller noemen. Dat lijkt me gepaster. En ik heb liever dat u mij zuster Emmanuelle noemt...

Gunter – Zoals u wilt, zuster... Maar wat hebt u van die boom iets moois gemaakt! Hij is werkelijk prachtig...

Emmanuelle bekijkt tevreden de kerstboom die op sterven na dood is en die zelfs met een paar versleten slingers nauwelijks nog op te vrolijken valt.

Emmanuelle – Onze patiënten kunnen wel wat troost gebruiken in deze feestdagen, nu ze niet allemaal door de liefde van hun familie worden omringd...

Gunter – Natuurlijk...

Emmanuelle – Bij dit wereldlijke symbool, de kerstboom, heb ik ook een kerststal gezet. Ik hoop dat u daar geen bezwaar tegen hebt, dokter?

Gunter – Dat hoort toch ook bij de magie van Kerstmis! Zelfs de warenhuizen in de Kalverstraat zetten kerststallen neer, dus waarom wij niet? Per slot van rekening zijn wij óók een commerciële onderneming!

Emmanuelle – Het is belangrijk dat al onze patiënten die geen familie hebben weten dat ze toch kunnen rekenen op de liefde van onze Heer...

Gunter – Zeker...

Emmanuelle buigt zich over de kerststal om de figuurtjes neer te zetten.

Emmanuelle – Wilt u me helpen het kindje Jezus in de kribbe te leggen?

Gunter – Eh... ja.

Gunter komt dichterbij om Emmanuelle te helpen en ze raken elkaar even aan.

Emmanuelle – Kijk, hier zijn de os en de ezel... Mooi achterin...

Gunter – Perfect.

Emmanuelle – En hier is de Heilige Maagd.

Barbara komt binnen, even blond als Emmanuelle donker is, in een uniform dat haar vormen aanzienlijk meer benadrukt.

Barbara (*ironisch*) – Ik neem aan dat u het niet over mij had, zuster...

Gunter – Ah, Barbara, ik zocht u net...

Barbara – Mij zult u niet in een kerststal vinden...

Gunter – Zo, zuster... Ik heb ze allemaal een plekje kunnen geven, maar het kostte moeite...

Barbara – Een plaatsje in de kinderopvang vinden is ook niet altijd makkelijk...

Gunter – Goedemorgen, Barbara. Ik wilde net aan mijn ronde beginnen. Gaat u mee?

Barbara – Zoals de Drie Koningen de ster volgden, Gunter. U weet het: waar u gaat, ga ik...

Gunter – Ik laat u alleen, Emmanuelle... Ik bedoel: zuster Emmanuelle...

Barbara werpt Emmanuelle een jaloerse blik toe. Emmanuelle voelt zich ongemakkelijk en maakt zich liever uit de voeten.

Emmanuelle – Ik heb zelf ook nog genoeg te doen...

Emmanuelle gaat af.

Gunter – Zullen we, Barbarella? Ik bedoel Barbara...

Gunter en Barbara gaan af. Angela, in gothic kleding, duwt Louise binnen in een rolstoel waaraan een infuuszak hangt.

Angela – Nou, vrolijk kerstfeest, tante Louise!

Louise – Dank je, Angela... Ik weet niet of ik de volgende nog haal...

Angela – Kom, zeg dat nou niet... (*Ze haalt een fles champagne en twee glazen uit haar tas.*) Kijk, ik heb iets meegenomen om erop te proosten...

Louise – Ach, wat een gekkigheid...

Angela opent de fles, vult de glazen en haalt daarna een pak koekjes uit haar tas.

Angela – Ik heb ook kattentongen voor je meegenomen. Ik weet dat je die lekker vindt...

Louise – Je bent een engel, Angela, maar met mijn maag... Nou ja, met wat ervan over is... Ik had liever lange vingers gehad...

Angela – Dan doop je ze gewoon in de champagne, worden ze vanzelf zacht. Kijk, hier is je cadeau...

Angela geeft Louise een envelop.

Louise – Dank je! Wat is het?

Angela – Verrassing!

Louise – Een envelop... Het is toch geen geld? Dat is nou net het enige waar ik geen gebrek aan heb... Op mijn leeftijd ontbreekt het me vooral aan tijd om het uit te geven...

Angela – Tja... (*Zachter*) Het leven zit raar in elkaar... Ik heb juist tijd zat...

Louise heeft het niet gehoord en worstelt met het openmaken van de envelop. Ondertussen giet Angela de inhoud van een klein flesje in het glas van haar tante. Louise krijgt uiteindelijk het papier uit de envelop.

Louise – Wat is dit nou?

Angela – Een jaarabonnement op Plus Magazine!

Louise – Een heel jaar! Ik weet niet of ik het abonnement nog helemaal zal meemaken...

Angela (*zacht*) – Nee, dat weet ik ook niet zeker.

Louise – Wat zei je?

Angela haalt een exemplaar van het tijdschrift uit haar tas en geeft het aan Louise.

Angela – Kijk, het eerste nummer... Heb je wat te lezen...

Louise – Dank je, Angela!

Angela – Als jij er blij mee bent, ben ik dat ook, tante... (*Ze kussen elkaar.*) Zullen we proosten?

Louise – Ik weet niet of dat wel verstandig is!

Angela – Kom, één glaasje met Kerstmis kan toch geen kwaad!

Louise – O, maar je hebt me veel te veel ingeschonken...

Angela – Welnee!

Louise – Wil je mijn omslagdoek even aangeven?

Angela draait zich om om de omslagdoek van een stoel te pakken. Louise verwisselt snel de glazen zodat zij het minst volle krijgt.

Angela – Hier heb je hem...

Louise – Dank je, lief van je... Gelukkig kom jij tenminste nog... Anders zou niemand me bezoeken...

Angela – Natuurlijk, ik ben toch je nichtje... (*Brede glimlach*) Zeg, tante, heb je nog nagedacht over wat we de vorige keer bespraken?

Louise – Waarover?

Angela – Over je testament... Ik weet niet of het zo'n goed idee is om alles aan het Leger des Heils na te laten...

Louise – Niet aan het Leger des Heils, aan dokter Müller! Nou ja, aan zijn stichting! Een stichting voor wezen die geen ouders hebben...

Angela – Ach, tegenwoordig heeft iedereen een stichting, zelfs seriemoordenaars... En ik ben straks ook een beetje wees als jij er niet meer bent...

Louise – Jij hebt je ouders nog. Die komen niets tekort, ze zijn allebei tandarts... Je moeder heeft trouwens altijd iets tegen me gehad... Ze komt nooit langs...

Angela – Maar ik ben er toch!

Louise – Daarom had ik dat eerste testament ook in jouw voordeel opgesteld... Het ligt in de la van mijn nachtkastje... Maar dokter Müller heeft me ervan overtuigd dat... En ik weet heus wel dat jij niet voor mijn geld komt...

Angela – Natuurlijk niet...

Louise – Jij hebt een familie. Je kunt studeren. Tandarts worden, net als je ouders. Maar die arme wezen... Als die goede dokter Müller niet genoeg geld heeft om voor ze te zorgen...

Angela – Luister, doe wat je wilt... Het is tenslotte jouw geld! Maar heb je dat nieuwe testament al opgesteld?

Louise – Nog niet... Dat ga ik straks doen...

Angela glimlacht.

Angela – Perfect... Kom, op je gezondheid!

Ze drinken.

Louise – Hij is lekker koud...

Angela – Ja, goeie champagne...

Louise tuurt met samengeknepen ogen naar het etiket.

Louise – Veuve Tricot... Die kende ik nog niet...

Angela – Nog een kattentong erbij?

Louise – Dank je, misschien proef ik ze straks wel als jij weg bent...

Angela – Precies... Lekker Plus Magazine lezen... Goed, ik laat je maar. Je bent vast een beetje moe...

Louise – Het gaat wel... Wil je nog een potje Cluedo doen voor je weggaat?

Angela – Sorry, echt geen tijd... Ik kom wel terug om je een gelukkig nieuwjaar te wensen...

Ze kussen elkaar.

Louise – Veel plezier... En bedankt dat je met Kerstmis nog even bij je oude tante langskwam... O ja, ik heb ook een cadeau voor jou! Kijk, daar onder de tafel...

Angela pakt het pakje, maakt het open en haalt er iets van wol uit.

Angela – Wat is dit?

Louise – Een sjaal natuurlijk! Ik had hem voor een vriendin gebreid, maar ze stierf voordat ze hem kon dragen. Vind je hem mooi?

Angela – Heel mooi... Tot gauw, tante... En vrolijk kerstfeest!

Angela gaat weg.

Louise – Wat een uiterlijk toch... Elke keer als ze op bezoek komt, krijg ik het gevoel dat ik al in de hel zit... *(Zucht)* Zo, eens kijken...

Louise opent Plus Magazine en bladert erin terwijl ze een kattentong in haar champagne doopt. Ze knijpt haar ogen samen.

Louise – Waar heb ik mijn bril nou weer gelaten...? Vast in mijn kamer...

Louise rijdt weg. Zuster Emmanuelle komt binnen met Berthe aan de arm en helpt haar in een stoel.

Emmanuelle – Kom, gaat u hier even zitten, Berthe. De hele dag liggen is niet goed voor u...

Berthe – Ach, mijn volgende adres wordt straks toch de Eeuwige Rustlaan...

Emmanuelle – Des te meer reden. Liggen kunt u later nog lang genoeg. Zullen we een potje Scrabble doen om de hersenen wat los te maken?

Berthe – Wat losmaken?

Emmanuelle – Uw hersenen!

Berthe – Goed dan...

Emmanuelle legt het spel klaar.

Emmanuelle – Kijk, dit zijn uw letters... Begint u?

Berthe – Ach, ik weet niet of het nog lukt. Mijn hoofd werkt niet meer zoals vroeger...

Emmanuelle – Probeert u het gewoon...

Berthe – Goed, dan doe ik deze... *(Berthe legt al haar letters neer.)* OXIDEER, van oxideren. Zestien punten, de x dubbel maakt vierentwintig, keer twee is achtenveertig, plus vijftig voor alle letters: achtennegentig...

Emmanuelle – Nou... Uw hersencellen zijn in elk geval nog niet geoxideerd...

Sandy en Jack komen binnen, dochter en schoonzoon van Berthe. Jack kan worden gespeeld door een vrouw verkleed als man, of door een eerder mannelijke vrouw (in dat geval gaat het om een lesbisch stel, wat de verwarring van Berthe alleen maar komischer maakt).

Emmanuelle – Ah, ik geloof dat u bezoek krijgt, Berthe... Ik laat u met de familie... Dames en heren...

Sandy (*tegen Emmanuelle*) – Goedemorgen, zuster...

Berthe – Is dat uw zus?

Emmanuelle (*geduldig*) – Nee, Berthe, dat is uw dochter...

Emmanuelle wisselt een glimlach met Sandy en gaat af.

Sandy – Nou mam, hoe gaat het vandaag?

Berthe – Ach, op mijn leeftijd...

Jack – Goedemorgen, schoonmoeder...

Berthe – Wie is die vent?

Sandy – Maar mam, dat is Jack, mijn man!

Berthe – Ben jij getrouwd? Sinds wanneer?

Sandy – Al bijna twintig jaar.

Berthe – Dan had je me op z'n minst een trouwkaart kunnen sturen...

Sandy – Maar je was op onze bruiloft, mam! (*Ze haalt een foto uit haar portemonnee.*)
Kijk, daar sta je, voor het stadhuis.

Berthe – O ja... En wie is die man die je daar vasthoudt, in dat veel te grote pak?

Jack – Dat ben ik, schoonmoeder. Jack, uw schoonzoon!

Berthe kijkt hem aan.

Berthe – Poeh... Wat is die oud geworden! Geen wonder dat ik hem niet meer herkende...

Jack – Ja, we worden allemaal ouder...

Sandy geeft haar moeder een doosje.

Sandy – Kijk, ik heb vruchtengelei voor je meegenomen.

Berthe – Dank je... Niet te hard toch? Met mijn gebit...

Jack – Het is vruchtengelei, schoonmoeder... Hartstikke zacht...

Berthe (*zacht tegen Sandy*) – Waarom noemt hij me schoonmoeder?

Jack verandert liever van onderwerp.

Jack – Nou Berthe, goed geslapen vannacht?

Berthe – Ik had een vreemde droom...

Jack – O ja? Waarover?

Berthe – Ach, dat doet er nu niet meer zo toe...

Sandy – Vertel maar... (*Zachter*) Dan hebben we tenminste iets om over te praten...

Berthe – Ik droomde over die goudstaven die mijn moeder me vlak voor haar dood met Kerstmis had gegeven...

Sandy en Jack kijken elkaar verbijsterd aan.

Sandy – Goudstaven?

Jack – Bedoelt u echte goudstaven, schoonmoeder?

Berthe – Wat?

Sandy – Je moeder heeft je goudstaven gegeven? Daar heb je ons nooit iets over verteld!

Berthe – Dat ging jullie ook niets aan... En ik wist helemaal niet meer wat ik ermee had gedaan... Pas vannacht schoot het me weer te binnen...

Jack – En?

Berthe – U weet hoe het met dromen gaat. Zodra je wakker wordt, ben je de helft alweer kwijt.

Sandy – En welke helft weet je nog?

Berthe – Ik herinner me de kist... En al die goudstaven erin.

Sandy – Al die goudstaven? Waren het er dan zoveel?

Jack – En die kist, weet u niet meer waar u hem verstopt hebt?

Berthe – Verstopt?

Jack – Doe eens moeite, schoonmoeder!

Sandy – Misschien heb je hem ergens in de tuin begraven?

Berthe – Wat dan?

Jack (*barst uit*) – Die goudstaven, verdomme! Die verdomde goudstaven!

Berthe – O, dat ben ik helemaal vergeten...

Sandy – Probeer het je te herinneren...

Berthe – Ik weet de kist nog heel goed. (*Ze wijst naar het doosje vruchtengelei.*) Wel iets groter dan deze, hoor.

Dokter Müller komt langs. Sandy en Jack voelen zich duidelijk ongemakkelijk door deze ongewenste getuige.

Gunter – Goedemorgen, Berthe. Hoe gaat het vandaag?

Berthe – Goedemorgen, dokter.

Gunter – Hé, ik zie dat u voor Kerstmis naar de kapper bent geweest! Het staat u uitstekend...

Berthe – Vleier...

Gunter – Dames en heren... Alles goed?

Jack – Goedemorgen, dokter Müller...

Sandy – Ja hoor, prima. Toch, mam? (*Zachter*) Haar geheugen wordt steeds slechter, maar verder gaat het goed...

Gunter – Uw moeder is sterk, geloof me. Ze overleeft ons allemaal nog! Nietwaar, Berthe?

Jack – Hebt u voor dat geheugen niet iets...

Sandy – Al was het maar tijdelijk.

Gunter – Voor het geheugen... Even denken, hoe heette het ook alweer... Jawel, ik slik zelf iets heel doeltreffends, maar... Ik kan absoluut niet op de naam van dat medicijn komen... (*Sandy en Jack kijken hem onthutst aan.*) Grapje natuurlijk... Je moet hier af en toe lachen, anders... Voor je het weet maak je er een eind aan. Nee, helaas bestaat er tegen geheugenverlies nog altijd geen middel...

Jack – Ik begrijp het... Een degeneratieve aandoening waarschijnlijk...

Berthe dommelt langzaam in haar rolstoel weg.

Gunter – Precies! Een lange degeneratieve ziekte waar we helaas allemaal vanaf onze geboorte aan lijden...

Jack – En die heet?

Gunter – Het leven, beste meneer! Het leven! Een erfelijke aandoening met op kortere of langere termijn altijd een dodelijke afloop. (*De pieper van de dokter gaat.*) Nou, beste mensen, de plicht roept. Vrolijk kerstfeest!

Sandy schudt haar moeder voorzichtig wakker.

Sandy – Word wakker, we gaan even een rondje door het park...

Jack – Wat frisse lucht frist haar geheugen misschien ook op...

Sandy – Kom mam! Sta op en loop!

Sandy, Jack en Berthe gaan af. Louise komt terug in haar rolstoel en leest verder in Plus Magazine. Thelma komt moeizaam binnen, met één hand aan het verrijdbare infuusrek en in de andere hand een laptop.

Thelma – Zo Louise, nog steeds niet dood?

Louise – Ach Thelma, altijd dat gevoel voor humor... Als u er straks niet meer bent, wordt het hier saai...

Thelma – Met een beetje geluk bent u eerder weg dan ik... Wat leest u?

Louise – Plus Magazine. Cadeautje van mijn lieve nichtje...

Thelma – Ze heeft in elk geval gevoel voor humor... Is het interessant?

Louise – Ja, maar wat een advertenties... Hoortoestellen, trapliften, uitvaartverzekeringen...

Thelma – Klinkt gezellig...

Thelma gaat in een stoel zitten en klapt haar laptop open.

Louise – Hebben ze hier wifi?

Thelma – Bij het mortuarium is het bereik beter, maar daar ligt nu iemand.

Louise – O ja? Wie dan?

Thelma – Ik dacht dat u het was, maar blijkbaar niet...

Thelma zet haar computer aan.

Louise – Misschien Berthe...

Thelma – Denkt u?

Louise – De besten gaan altijd het eerst...

Thelma – Ik blijf liever een kreng... Daar blijf je langer goed bij...

Louise – Arme Berthe... Ze leek er toch nog niet zo slecht aan toe... Ik had niet gedacht dat zij als eerste zou vertrekken.

Thelma – Ik wel...

Louise – Pardon?

Thelma – Ik had op haar gewed.

Louise – Nee toch?

Thelma – Vijftig euro... Als u het niet bent die in het mortuarium ligt, heb ik nog steeds kans...

Louise – Zolang u maar niet wedt dat ik de volgende ben...

Thelma bekijkt het medisch dossier dat aan Louises rolstoel hangt.

Thelma – Eens kijken... O ja, toe maar... Zonder u te willen vleien: u hebt een behoorlijk sterk dossier...

Louise kijkt haar ongerust aan.

Louise – Vindt u?

Thelma begint op haar toetsenbord te tikken.

Thelma – Het gaat... Twee streepjes...

Louise – Twee streepjes?

Thelma – Wifi!

Louise – O ja...

Thelma tikt verder op haar computer. Louise leest weer door.

Thelma – Wauw! Deze is niet verkeerd! Kijk eens!

Thelma draait het scherm even naar Louise.

Louise – Op wat voor site zit u?

Thelma – Een datingsite... Mijn gebruikersnaam is Thelma...

Louise – Thelma is niet uw echte naam?

Thelma – Ik heet eigenlijk Henriette... Maar als je online iemand wilt leren kennen, is Henriette niet bepaald een makkelijke naam.

Louise – Denkt u echt dat wij in onze toestand nog iemand kunnen ontmoeten?

Thelma – Behalve iemand die ons de laatste sacramenten komt toedienen, de dood vaststelt of de autopsie doet, bedoelt u? Een mens mag dromen... Maar deze... daar gaat mijn hart sneller van kloppen...

Louise – Met uw bloeddruk moet u oppassen dat dat niet meteen een hartaanval wordt...

Thelma begint weer te tikken.

Thelma – Ik twijfel...

Louise – In onze toestand kun je beter niet te lang twijfelen.

Thelma – Vooruit, ik waag het erop...

Louise – Ik wil u niet ontmoedigen, maar als hij uw foto ziet...

Thelma laat haar opnieuw het scherm zien.

Thelma – Kijk, dit is mijn foto...

Louise – Maar... dat is zuster Emmanuelle!

Thelma – Supersexy is ze niet, maar ik had niets anders bij de hand... Ik heb gisteren met mijn mobiel een foto van haar gemaakt en gezegd dat ik die als achtergrond wilde gebruiken...

Louise – Ik hoop maar dat zij zelf niet ook op internet zit...

Thelma – Een non? Die komt in elk geval niet op datingsites... En zo is het tenminste geloofwaardiger...

Louise – Wat?

Thelma – Die foto! Mannen zijn ook niet gek. Als je eruitziet als een voetbalvrouw, hoeft je echt niet op een datingsite te zitten om aan de bal te komen...

Louise – Daar hebt u eigenlijk wel gelijk in... Dat wat onnozele, naïeve gezicht kan sommige mannen best ontroeren...

Thelma – Je zou haar zo de hemelpoort laten bewaken...

Louise – Over de duivel gesproken...

Zuster Emmanuelle komt binnen. Thelma klapt haar laptop haastig dicht.

Thelma – Goedemorgen, zuster!

Emmanuelle – Thelma en Louise! Nog altijd onafscheidelijk! Hoe gaat het vandaag?

Louise – Zoals dokter Müller zegt: het leven is een lange degeneratieve ziekte...

Thelma – Laten we zeggen dat wij al in de terminale fase zitten...

Emmanuelle – Hier of elders, we zijn maar tijdelijk op aarde... En de Heer wacht op ons allen in het paradijs.

Thelma – Beseft u dat, zuster? Met ons komt de eerste internetgeneratie daarboven aan... Denkt u dat er wifi is in de hemel?

Emmanuelle – Als het echt het paradijs is, vast wel...

Thelma – Daarom is het bereik bij het mortuarium zeker nu al beter...

Emmanuelle – Kan ik iets voor uw welzijn doen, dames?

Thelma – Medicinale cannabis staat hier nog steeds niet op het menu?

Emmanuelle – Ik vrees van niet...

Thelma – Jammer dan.

Emmanuelle – Goed, dan kom ik straks terug voor uw gymnastiekles... Fijne dag, dames.

Louise – U ook een fijne dag, zuster.

Thelma – En nog bedankt voor de foto... Ik heb hem meteen op mijn... profiel gezet.

Emmanuelle – Als u daar wat troost uit haalt...

Thelma – Geloof me, zuster, dankzij u zijn al verschillende van mijn gebeden verhoord...

Emmanuelle gaat af. Louise bergt haar tijdschrift op en rijdt weg.

Louise – Het is niet dat ik me bij u verveel, maar ik moet mijn huiswerk gaan doen...

Thelma – Huiswerk? Bent u weer gaan studeren?

Louise – Nee, maar ik wil niet onvoorbereid zijn. Ik moet mijn testament opstellen...

Thelma – Heel verstandig, Louise. Op onze leeftijd is het makkelijker iemand in je testament te leggen dan in je bed... En wie is de gelukkige?

Louise – Met mijn familie heb ik het nooit zo goed kunnen vinden... Dus ik denk erover alles aan dokter Müller na te laten... Hij is zo aardig...

Thelma – En best knap...

Louise – Tot straks, Thelma.

Thelma klapt haar laptop weer open.

Thelma – Vaarwel, Louise.

Louise gaat af. Thelma begint weer te typen. Een jonge man in rapperstijl komt binnen.

Alex – Yo oma, alles goed?

Thelma klapt haar laptop opnieuw dicht.

Thelma – Ik heb je al gezegd dat je me geen oma moet noemen.

Ze begroeten elkaar met een kus.

Alex – Wat zit je op je laptop te checken?

Thelma – Niets bijzonders. Waarom?

Alex – Je klapt hem dicht zodra ik binnenkom. Beetje verdacht.

Thelma – Ben je bij de apotheek geweest voor mijn recept?

Alex – Rustig maar, ik heb het bij me...

Hij haalt iets kleins in aluminiumfolie uit zijn jaszak en geeft het aan Thelma.

Thelma – Geen goedkope vervanger toch?

Alex – Ik haal het rechtstreeks bij een Afghaanse kruidenman... (*Wanneer Thelma het wil pakken, houdt hij het weg.*) Ho, niet zo snel! Ik declareer niet rechtstreeks bij je zorgverzekeraar.

Thelma geeft hem een biljet van vijftig euro.

Thelma – Hier. Eerlijk verdiend.

Alex – O ja? Hoe dan?

Thelma – Ik heb een weddenschap gewonnen.

Thelma bergt het pakje op en haalt een joint tevoorschijn die ze aansteekt.

Alex – Waar heb je op gewed?

Thelma – Dat geloof je toch niet...

Thelma neemt een trek van de joint.

Alex – Denk je dat de zorgverzekering ooit gaat vergoeden, oma?

Thelma – Voor ouderen misschien. In de palliatieve zorg.

Alex – Lekker dan.

Thelma – En je ouders, hoe gaat het daarmee?

Alex – Prima. Geef je door?

Thelma – Hé, ik ben wel je grootmoeder! Ik ga je toch niet aanzetten tot drugsgebruik.

Alex – Alsof jij het goede voorbeeld geeft?

Thelma – Bij mij is het anders. Het is tegen de pijn...

Alex – Ja hoor...

Thelma schrikt wanneer zuster Emmanuelle terugkomt. Ze duwt de joint in Alex' hand, die hem probeert weg te stoppen.

Emmanuelle – Ah, goedemorgen Alex! Wat aardig dat u uw grootmoeder komt bezoeken.

Alex – Ja, ik... Goedemorgen, zuster...

Emmanuelle – Het ruikt hier naar eucalyptus, niet? Rookt u eucalyptussigaretten, Thelma?

Thelma – Nou, eigenlijk...

Emmanuelle – U weet dat roken in het hele gebouw streng verboden is, ook als het sigaretten zijn om de luchtwegen vrij te maken... Goed, ik laat u met de familie. Tot ziens, Alex...

Alex – Tot ziens, zuster...

Thelma – Kom, we smeren 'm.

Alex – Waar kunnen we rustig zitten?

Thelma – Volg me maar. En daar heb je ook nog eens uitstekend wifi...

Alex – Chill...

Ze gaan af, maar Thelma vergeet haar laptop. Dokter Gunter komt langs met Barbara.

Gunter – Nou, het gaat vanmorgen eigenlijk best goed, nietwaar Barbara?

Barbara – Al onze patiënten zijn present. Dat gebeurt al niet zo vaak. Het grenst bijna aan een wonder...

Gunter – Vreemd, ik dacht toch dat ik iemand in het mortuarium had gezien...

Barbara – Misschien vergeten... Er zijn ook doden die niemand komt opeisen...

Gunter – Ik ga er wel even naar kijken...

Barbara (*uitdagerend*) – Wilt u zich niet liever met mijn bezighouden?

Gunter – Nou ja... Je kunt een lichaam toch niet zomaar onbeheerd laten liggen...

Barbara – Een onbeheerd lichaam... U hebt er eentje voor u, dokter Müller... Bent u soms blind?

Gunter ziet de computer en grijpt die aan als excuus om zich los te maken.

Gunter – Maar wat zie ik daar?

Barbara – Wat?

Gunter – Een computer met een appeltje...

Barbara (*teleurgesteld*) – Wreed hoor. Ik zou dat appeltje zo naar uw hoofd gooien...

Gunter – “An Apple a day keeps the doctor away...”

Barbara – Spreekt u Engels, Gunter? Ik dacht dat u Duits was...

Gunter – Mijn grootvader emigreerde na de oorlog naar Argentinië, maar ik ben opgevoed op een Engelse kostschool in Zwitserland.

Barbara – Aha...

Gunter – Hoe dan ook, zoiets laat je niet zomaar slingeren... Is hij van u?

Barbara – Nee...

Gunter – Ik denk niet dat hier veel dieven rondlopen, maar toch...

Barbara's blik valt op wat er op het scherm staat.

Barbara – Ja, inderdaad... Zeker als je op zó'n soort site zit, kun je hem beter niet onbeheerd laten...

Gunter – Wat voor site?

Barbara – Een datingsite!

Gunter – Het zullen toch niet onze patiënten zijn die...

Barbara – Maar... dat is de foto van zuster Emmanuelle!

Gunter – U maakt een grapje...

Barbara – Als zij het niet is, lijkt ze er verdomd veel op...

Gunter – Laat eens zien...

Barbara – Ze noemt zichzelf Thelma.

Gunter – Nee toch?

Barbara – Als je zuster Emmanuelle heet, kun je op zo'n site inderdaad maar beter een schuilnaam nemen. Voor je het weet kom je een perverseling tegen...

Zuster Emmanuelle komt binnen. Gunter en Barbara kijken haar verbijsterd en opeens met heel andere ogen aan.

Emmanuelle – Alles goed?

Gunter – Uitstekend...

Barbara – Héél uitstekend...

Emmanuelle – Mooi zo...

Barbara – Weet u zeker dat u niets vergeet, zuster?

Emmanuelle – Ik zou niet weten wat... Tot later dan...

Zuster Emmanuelle loopt verder, wat ongemakkelijk onder hun nadrukkelijke blikken, en gaat af.

Gunter – Dat had ik nooit van haar gedacht... Ze ziet er zo...

Barbara – Tja... Je denkt dat je vrouwen kent...

Gunter – Ze heeft haar computer niet meegenomen...

Barbara – Ze durfde niet... Dat brave kwezeltje...

Gunter – Het zou inderdaad nogal gênant zijn geweest.

Barbara – Nou en of...

Gunter – We laten hem hier staan. Ze haalt hem later wel stiekem op...

Barbara wil vertrekken.

Barbara – Komt u?

Gunter – Ja, ja, ik kom zo...

Barbara gaat af. Gunter aarzelt, begint dan koortsachtig op de computer te typen. Thelma komt terug. Gunter maakt zich uit de voeten.

Thelma – Wauw... Goed spul... *(Ze ziet de computer.)* Zie je wel, ik dacht al dat ik hem hier had laten liggen...

Berthe komt terug met Sandy en Jack.

Thelma – Berthe? Ik dacht dat u dood was!

Berthe – Nou, zoals u ziet niet...

Thelma – Weer vijftig euro kwijt... Maar wie ligt er dan in het mortuarium?

Thelma's blik valt op het computerscherm.

Thelma – Hé, een nieuw bericht... Ik ben wel erg in trek... *(Ze tikt op het toetsenbord en kijkt naar het scherm.)* Nee toch, dokter Müller!

Thelma gaat al kijkend naar haar scherm af. Fred, de tweede dochter (of tweede zoon) van Berthe, komt binnen.

Fred – Hallo mam... *(Koeler)* Sandy... Jack...

Berthe *(tegen Sandy)* – Kijk, daar is je moeder.

Sandy – Jij bent mijn moeder. Zij is mijn zus...

Berthe – Weet je dat zeker? Ze ziet er zo oud uit...

Jack – Wij laten jullie wel even alleen, hè Sandy?

Fred – Ik jaag jullie toch niet weg?

Sandy – We wilden toch al gaan.

Sandy kust Berthe.

Fred – Kijk, ik heb vruchtengelei voor je meegenomen...

Berthe – O, dank je... Dat zou je zus nou nooit doen... Die neemt nooit iets voor me mee...

Sandy – We hebben je een doos gegeven, mam. Daar staat hij...

Jack – Tot de volgende keer, Berthe...

Jack en Sandy gaan af en werpen Fred een vijandige blik toe. Fred geeft Berthe haar doosje.

Fred – Neem er eentje...

Berthe – Dank je... *(Ze neemt er een en eet hem op.)* Die van je zus waren lekkerder...

Fred – Zeg mam, heb je nog nagedacht over wat ik je de vorige keer vroeg?

Berthe – Wat dan?

Fred – Over die kist met goudstaven die je ergens in huis zou hebben verstopt...

Berthe – O, dat...

Fred – Weet je nog wat je ermee hebt gedaan?

Berthe – Ja.

Fred – En?

Berthe – En wat?

Fred – Wat heb je ermee gedaan?

Berthe – Volgens mij op zolder gezet.

Fred – Echt?

Berthe – Ja, maar dat heb ik net ook tegen je zus gezegd...

Fred – Dat kreng...

Fred stormt weg. Louise komt binnen.

Louise – Wilt u een chocolaatje? Dokter Müller heeft ze me gegeven omdat ik zojuist mijn hele vermogen aan hem heb nagelaten...

Berthe – Wat ontzettend aardig... Wat voor chocolade is het?

Louise – Goudstaven.

Berthe – O ja, doe mij er maar eentje. Dat doet me aan vroeger denken. Mijn moeder gaf me die vaak toen ik klein was. Volgens mij heb ik al die doosjes nog op zolder staan...

Thelma komt ook binnen. Van achteren knijpt ze met een wasknijper de infuusslang van Louise dicht. Berthe ziet het. Thelma grijnst en gebaart dat ze haar mond moet houden.

Thelma – Ik weet dat het niet hoort, maar ik vind het zó grappig...

Louise begint weg te zakken. Zuster Emmanuelle komt terug in een opvallend gymnastiekpak, met een grote cd-speler op haar schouder als een straatrapper. Als een betrapte scholier haalt Thelma snel de wasknijper weg en Louise komt weer bij.

Emmanuelle – Kom dames, een beetje bewegen! Tijd voor de gymnastiekles.

Thelma – O nee, geen gym...

Zuster Emmanuelle drukt op play en zet een opzwepend stepnummer aan.

Emmanuelle – Kom, allemaal met mij mee!

Emmanuelle gaat wat overenthousiast spectaculaire stepbewegingen maken, die de kwakkelende patiënten slapjes nadoen.

Emmanuelle – Kom op, wat meer energie!

Thelma knijpt Louises infuus opnieuw dicht met de wasknijper. Louise begint weer weg te zakken.

Berthe – Zuster Emmanuelle... Volgens mij heeft Louise zich een beetje overbelast...

Emmanuelle – Goed, vooruit, misschien moeten we het voor vandaag maar hierbij laten...

Thelma haalt de wasknijper weg. Louise komt langzaam weer bij.

Thelma – Daar komen we goed mee weg...

Emmanuelle – Gaat het beter, Berthe?

Berthe – Ja... Ik werd even niet goed...

De drie patiënten gaan af. Gunter komt binnen en ziet zuster Emmanuelle in haar nogal strakke, felle sportoutfit terwijl ze de cd-speler uitzet om te vertrekken.

Gunter – Zo... Ik ontdek steeds nieuwe kanten van u, Emmanuelle...

Emmanuelle – Het is sportkleding... Vindt u het wat te...?

Gunter – Ik had niet gedacht dat er onder die witte jas zo'n vuurwerk schuilging... Hebt u mijn bericht gekregen?

Emmanuelle – Welk bericht?

Gunters pieper gaat af.

Gunter – Neemt u me niet kwalijk, ik word opgepiept... Maar we praten hier straks verder over, toch?

Gunter gaat weg. Barbara komt binnen.

Barbara – Zo, zuster Emmanuelle, flink aan het zweten?

Emmanuelle – Ik weet het, ik moet ze niet te veel laten doen, maar toch...

Barbara – U zou vooral wat discreter moeten zijn...

Emmanuelle – Discreter?

Barbara – We begrijpen elkaar toch... Maar ik waarschuw u: Gunter is bezet gebied!

Zuster Emmanuelle gaat af. Gunter komt ontzet terug en duwt een brancard waarop een lichaam onder een wit laken ligt.

Gunter – Ik heb net een lijk gevonden in het mortuarium!

Barbara – Zo uitzonderlijk is dat toch niet? Gemiddeld liggen er elke ochtend wel twee of drie...

Gunter – Maar dit is geen patiënt van ons. Ik vraag me zelfs af of het wel een mens is. Het lijkt een zombie. Kijk...

Gunter tilt een hoek van het laken op en we herkennen Angela. Louise komt in haar rolstoel terug en ziet het lichaam.

Louise – Angela!

Barbara – Kent u haar?

Louise – Dat is mijn nichtje. Ze was hier net nog op bezoek!

Barbara – Waar hebt u haar gevonden, dokter?

Gunter – In het mortuarium, zeg ik toch!

Barbara – Slim, een lijk verstoppert in het mortuarium. Dat is de laatste plek waar je zou zoeken...

Gunter dekt het lichaam weer toe.

Gunter – Denkt u dat het moord kan zijn?

Barbara – Wie weet... O mijn God! Misschien loopt de moordenaar hier nog rond! We moeten de politie bellen!

Gunter – Al gedaan. Ik heb het bureau net gebeld... Daar zijn ze trouwens.

De commissaris en zijn rechercheur komen binnen.

Commissaris – Commissaris Ramirez, en dit is rechercheur Sanchez... Ik hoop dat niemand iets heeft aangeraakt.

Gunter – Ik heb alleen het lichaam op deze brancard hierheen gebracht...

Commissaris – Prima, dat scheelt ons een overbodige decorwisseling. *(Hij tilt het laken op.)* Oei... Dat ziet er niet best uit... De producent heeft niet bezuinigd op de special effects...

Rechercheur – Ja, dat groene schuim rond haar mond... Het lijkt wel The Exorcist...

Commissaris – Hoe lang is ze al dood, dokter?

Gunter – Geen idee. Ik ben geen patholoog...

Rechercheur – Maakt u zich geen zorgen, dat wordt u misschien nog...

Commissaris (*ziet Louise*) – Zo oma, smaakt de prak een beetje hier? Met Kerstmis doen ze in de kantine toch wel iets extra's? Kerststolletje erbij?

Barbara – Dat is de tante van het slachtoffer, commissaris. Ze zal wel in shock zijn...

Commissaris – Aha, mooi... Dan kennen we de identiteit van het lijk alvast. Dat scheelt tijd. Sanchez, rol die kar met koud vlees even wat verderop. Volgens mij begint het al een beetje te ruiken...

Louise – Arm kind... Nog geen uur geleden zat ze hier bij me. Kunt u het geloven?

Commissaris – Dan is ze nog vers... Al kan het natuurlijk dat ze bij leven al niet al te fris rook...

Louise – Weet u zeker dat ze dood is?

Sanchez wil het lichaam naar de coulissen rollen.

Rechercheur – Of ze speelt het heel overtuigend... De vorige keer dat ik iemand zo zag schuimbekken, was het een man die door zijn hondsollie schoonmoeder was gebeten...

Commissaris – Sanchez, een beetje respect voor het verdriet van deze arme vrouw die haar nicht in zulke afschuwelijke omstandigheden heeft verloren.

Rechercheur – Sorry, commissaris. Mijn excuses...

Sanchez rolt met het lichaam af.

Commissaris – Dus, mevrouw, uw nicht was de laatste persoon die u levend heeft gezien...

Louise – Is het niet andersom, commissaris? Ik ben nog niet helemaal dood...

Commissaris – Probeer me niet in de war te brengen. Ik ken mijn vak. U hebt haar toch niet vermoord? Dat zou ons nóg meer tijd schelen...

Louise – Is dit een kerstactiviteit, dokter Müller? Een live Cluedo? Is meneer acteur?

Gunter – Ik vrees van niet, beste Louise... Of hij is een heel slechte acteur...

De commissaris neemt Gunter apart.

Commissaris – Overigens, dokter, zo slecht is dat idee niet...

Gunter – Welk idee?

Commissaris – Doe alsof het voor uw patiënten een rollenspel is. Dat is psychologisch minder traumatisch, toch?

Gunter – Toch denk ik dat Louise er vroeg of laat achter komt dat haar nicht echt dood is.

Commissaris – Ach welnee... In haar toestand! Over een kwartier is ze zelfs vergeten dat ze een nicht had... Maar goed, u bent de dokter. Psychologie is belangrijk, weet u...

Rechercheur – Zo commissaris, geregeld.

Commissaris – Prima. Wat hebt u met het lichaam gedaan? Dan weet ik waar ik het terug kan vinden als ik het straks nodig heb.

Rechercheur – Ik heb haar in de koelcel gelegd.

Commissaris – U hebt een koelcel? Handig. Bij het Nederlands Forensisch Instituut hebben ze die ook...

Barbara – Ja, alleen staat die van ons in de keuken...

Rechercheur – Ik vond het al vreemd... Waarom bewaren ze zoveel dierlijke karkassen in een mortuarium?

Commissaris – Goed, laten we de autopsie doen vóór het slachtoffer helemaal bevroren is, anders hebben we straks een ijspriet nodig...

Rechercheur – Of een magnetron...

Commissaris – U hebt dus geen idee hoe ze is vermoord?

Barbara – Hoe zouden wij dat moeten weten, commissaris?

Commissaris – Geen idee... U werkt in de zorg, u bent toch gewend dat er mensen doodgaan? Grapje...

Rechercheur – Wie kan zoiets gedaan hebben?

Commissaris (*legt een hand op zijn schouder*) – Dat zijn wij hier om uit te zoeken, Sanchez...

Rechercheur – Hebt u een plan, commissaris?

Commissaris – Iedereen eruit behalve die ouwe. Die verhoren we meteen, daarna mag ze lunchen. We zijn geen monsters. We weten dat ouderen graag vroeg eten...

Barbara (*zacht*) – Ze krijgt voeding via het infuus, commissaris. Vorige week hebben we haar maag moeten verwijderen...

Commissaris – Des te beter, dan heeft ze tenminste geen last meer van haar spijsvertering... Kom, iedereen eruit. We roepen uw nummer wel als u aan de beurt bent, net als bij het UWV.

Gunter en Barbara gaan af.

Commissaris – Sanchez, terwijl ik mevrouw ondervraag, doorzoekt u dit hele hok van kelder tot zolder. En wijs iemand hier aan als patholoog om de autopsie te doen. We gaan hier niet de hele feestdagen zitten...

Rechercheur – Jawel, commissaris.

Sanchez gaat af.

Commissaris – Nou oma? Wilt u niet meteen bekennen? Dat lucht uw geweten op en dan kan ik vanavond met mijn gezin kerst vieren.

Louise – Ik had haar een wollen sjaal cadeau gedaan. Heeft ze zich daarmee opgehangen?

Commissaris – Aan de kleur van het schuim rond haar mond te zien lijkt vergiftiging waarschijnlijker... Hebt u samen iets gegeten toen ze op bezoek was?

Louise – We hebben kattentongen gegeten...

Commissaris – Dat is haar blijkbaar slecht gekomen... Arme beesten... Zwarte katten zeker? Was dit een kerstmaaltijd of een satanisch ritueel?

Louise – Het waren geen echte kattentongen... Gewoon van Albert Heijn. En we hebben wat champagne gedronken...

Commissaris – Nou, u laat het breed hangen! Denkt u dat ik straks van mijn pensioen nog champagne kan betalen?

Louise – Wij hebben ook jarenlang premie betaald! En het is niet elke dag Kerstmis... In mijn toestand weet ik niet eens of ik de volgende haal...

Commissaris – U weet niet hoe goed u het hebt... Ik word altijd een beetje somber van Kerstmis... Al sinds ik klein was...

Louise – Ho eens, u gaat me toch niet uw ongelukkige jeugd vertellen?

Commissaris – Goed... Zou u zeggen dat de verhouding met uw nicht nogal gespannen was?

Louise – Ach... Ze kwam vooral in de hoop iets te erven. Als je nog maar een paar maanden te leven hebt en een paar miljoen op de bank, wordt het lastig te geloven in belangeloze bezoeken...

Commissaris – Dat kan verklaren waarom zij ú uit uw lijden wilde verlossen, maar niet andersom... En u had haar inderdaad in uw testament gezet als dank voor haar toewijding?

Louise – Toewijding, laat me niet lachen...

Commissaris – Geef toe, stervenden bezoeken in het ziekenhuis is geen pretje! En dan de kosten: bloemen, snoep, tijdschriften... Daar mag toch wel iets tegenover staan?

Louise – Ik heb alles aan dokter Müller nagelaten.

Commissaris – En groot gelijk... Die dokter Müller lijkt me een heilige man...

Sanchez komt terug.

Rechercheur – Commissaris, we hebben de auto van het slachtoffer geïdentificeerd. Een zwarte auto, grijs van kleur, op het parkeerterrein van het ziekenhuis op een gehandicaptenparkeerplaats...

Commissaris – En welke conclusie trekt u daaruit, Sanchez?

Rechercheur – Nou... Het slachtoffer was niet gehandicapt...

Commissaris – Dat zal de autopsie uitwijzen... Over die autopsie: hebt u er iemand op gezet?

Rechercheur – Ja, commissaris... Dokter Müller doet het...

Commissaris (*tegen Sanchez, die blijft staan*) – Wat is er nog?

Rechercheur – Ik dacht... Misschien hebben we het motief gevonden...

Commissaris – Welk motief?

Rechercheur – Een gehandicapte die wraak wilde omdat zij zijn parkeerplek had ingepikt?

Commissaris – Bravo, Sanchez. Die piste zullen we zeker onderzoeken. Maar eerst: haal die oude dame weg en stuur de volgende getuige naar binnen...

Rechercheur – Welke getuige, commissaris?

Commissaris – Weet ik veel! Pak wie u tegenkomt... (*Sanchez neemt Louise mee.*) Die jeugd van tegenwoordig, je moet alles uitleggen...

De commissaris onderzoekt de ruimte. Hij raapt een flesje van de vloer op en probeert tevergeefs het etiket te lezen. Sanchez komt terug met zuster Emmanuelle.

Commissaris – Wat staat hierop, Sanchez? Ik weet niet waar ik mijn bril heb gelaten...

Rechercheur – “Gif”, commissaris... Denkt u dat dat iets met deze vergiftigingszaak te maken kan hebben?

Commissaris – Dat lijkt me eerlijk gezegd sterk... Maar stuur het toch maar naar het lab, dan weten we zeker of het giftig is...

Rechercheur – Jawel, commissaris...

Sanchez neemt het flesje mee en gaat weer af.

Commissaris – Zo, zuster, nu u... Om te beginnen: waarom bent u eigenlijk non geworden? Zo’n mooie vrouw als u...

Emmanuelle – Ik ben met onze Heer getrouwd... Ik wijd mijn leven aan het helpen van anderen...

Commissaris – Dan doen we eigenlijk ongeveer hetzelfde werk.

Emmanuelle – Via nogal verschillende wegen...

Commissaris – De wegen van de Heer zijn ondoorgrondelijk... Hebt u de laatste tijd iets ongewoons opgemerkt hier?

Emmanuelle – Zoals?

Commissaris – Doet u zelf misschien aan hekserij? Zwarte missen, mensenoffers, exorcisme?

Emmanuelle – Nee, commissaris.

Commissaris – Af en toe een beetje euthanasie misschien...?

Emmanuelle – Dat druist volledig in tegen de principes van mijn geloof, commissaris.

Commissaris – Zo zo? Dat wist ik niet. Ik moet de Koran blijkbaar nog eens lezen...

Emmanuelle – Bovendien is er geen terminale patiënt overleden, maar een jonge vrouw die hier iemand kwam bezoeken...

Commissaris – Je denkt het lijden van een stervende te verkorten en maait per ongeluk een jonge bloem neer. Medische fouten kunnen iedereen overkomen...

Emmanuelle – Ik ben gediplomeerd verpleegkundige...

Commissaris – Kom nou, zuster... U gaat me toch niet vertellen dat hier nooit iemand voor aambeien binnenkwam en met één been minder naar huis ging...

Emmanuelle – Hebt u nog meer vragen, commissaris? Mijn patiënten hebben me nodig...

Commissaris – Voorlopig niet, maar u blijft tot nader order beschikbaar voor de politie.

Emmanuelle – Wat bedoelt u precies?

Commissaris – We proberen voorlopig een enkelband te vermijden, maar als u een reis had gepland naar een land zonder uitleveringsverdrag met Nederland, zoals de Bahama's of de Kaaimaneilanden, verzoek ik u die uit te stellen...

Emmanuelle – Ik wilde met oud en nieuw alleen op bedevaart naar Lourdes...

Commissaris – Ligt dat in het Schengengebied?

Emmanuelle – In Frankrijk in elk geval...

Commissaris – Prima, dan regelen we wel een reisvergunning zodat u Bernadette Soubirous de groeten kunt doen...

Emmanuelle – Dank u, commissaris.

Commissaris – Ga heen in vrede, mijn kind.

Emmanuelle gaat af. Sanchez komt terug.

Commissaris – Nou Sanchez, levert die huiszoeking nog iets op?

Rechercheur – Het gebruikelijke, commissaris... Wat marihuana, handvuurwapens, contant geld onder matrassen... Ik heb zelfs morfine gevonden...

Commissaris – Morfine... Waar moet dat heen? In een ziekenhuis nota bene! Maar wat bedoelt u met contant geld onder de matrassen?

Rechercheur – Cash, commissaris: euro's, Zwitserse franken, Italiaanse lire... Ik vond zelfs nog een paar peseta's...

Commissaris – Ah, peseta's! Dat waren nog eens tijden, hè Sanchez? De Costa Brava voor een prikkie, de Guardia Civil met die rare steek, generaal Franco op televisie met zijn zonnebril... Wat een redenaar! We worden oud, Sanchez...

Rechercheur – Maar dit vind ik eerlijk gezegd zorgwekkender, commissaris...

Hij gaat af en komt terug met een stapel dozen in zijn armen.

Commissaris – Wat is dat nou weer, Sanchez? Denkt u dat dit het moment is om kerstinkopen te doen? We hebben een zaak op te lossen, verdomme!

Rechercheur – Vruchtengeleri, commissaris. Precies vierentwintig dozen...

Commissaris – Aha... En waar hebt u die gevonden?

Rechercheur – Onder het bed van een patiënte. Ene Berthe. Ik vraag me trouwens af of dat niet een schuilnaam is... Niemand heet tegenwoordig nog Berthe...

Commissaris – Mee eens, Sanchez... Dit lijkt me eindelijk een serieuze aanwijzing. Stuur dit ook maar naar het lab... Het kan niet ontploffen, hoop ik?

Rechercheur – De houdbaarheidsdatum van de meeste dozen is in elk geval verstreken.

Commissaris – En die Berthe, hebt u haar ondervraagd?

Rechercheur – Een koppige tante, ik kreeg er niets uit... Ik dacht dat u beter met haar overweg zou kunnen... Iedereen kent uw psychologische talent bij lastige getuigen... Ik heb haar meegenomen...

Commissaris – Heel goed, Sanchez... Laat mevrouw binnenkomen...

Sanchez gaat even af en komt terug met Berthe.

Commissaris – Gaat u daar zitten, Berthe...

Sanchez gaat weer af. Meteen geeft de commissaris Berthe een klap in het gezicht.

Berthe – Bent u nou helemaal gek geworden?

Commissaris – Vroeger gebruikte ik liever het telefoonboek, maar sinds internet zijn die dingen bijna niet meer te vinden... Nou, gaat u praten?

Berthe – U hebt me nog niet eens iets gevraagd!

Commissaris – Ja, ja... En die vruchtengeleri was natuurlijk allemaal voor eigen gebruik?

Berthe – Iedereen blijft maar vruchtengeleri voor me meenemen, commissaris... Ik haat die troep... Vindt u het lekker?

Commissaris – Ach... *(Hij neemt er een en proeft.)* Best te eten eigenlijk...

Berthe – Ik houd meer van goudstaven... Mijn moeder gaf me die toen ik klein was. Houdt u van goudstaven, commissaris?

Commissaris – Goudstaven?

Fred, de dochter van Berthe, komt binnen.

Fred – Mam... Neemt u me niet kwalijk dat ik zo binnenva, commissaris, maar ik moest u spreken... *(Ze neemt hem apart en praat zacht.)* Hebt u haar al laten doorslaan?

Commissaris – Waarover precies, mevrouw?

Fred – De goudstaven! Heeft ze gezegd waar ze die verstopt heeft of niet?

Commissaris – Nog niet, maar dat komt wel. Vertrouw op de politie...

Fred – Schroom vooral niet om wat... stevigere methoden te gebruiken. Ik dacht dat mijn zus ze had gevonden, maar zij beweert van niet...

Commissaris – Werkelijk?

Fred – Ik laat u uw werk doen... U houdt me op de hoogte?

Commissaris – Zeker, mevrouw.

Fred gaat af.

Commissaris – Wat een hebzucht... Zo elkaar binnen de familie naar de keel vliegen... Allemaal om een paar chocolaatjes...

Sanchez komt terug.

Rechercheur – Ik heb zelf alvast een paar getuigen ondervraagd, commissaris, en alle verklaringen komen overeen: het eten in dit ziekenhuis is beroerd...

Berthe – Nou, dat kan ik bevestigen! Niet te vreten!

Rechercheur – Ik heb zelfs bedorven vlees in de koelkast gevonden.

Commissaris – Naast ons lijkt bedoelt u? Grapje...

Rechercheur – Ik ga verder. Ik laat het weten als er nieuws is...

Commissaris – Goed. Neem deze heks mee en breng me Barbie.

Rechercheur – Barbara, de verpleegkundige?

Commissaris – Precies...

Sanchez gaat met Berthe af. Barbara komt binnen.

Commissaris – Ah, mevrouw... Gaat u zitten...

Barbara – Noem me maar Barbara. *(Ze gaat tegenover hem zitten en slaat hoog haar benen over elkaar.)* U wilde me iets vragen, commissaris?

Commissaris *(van zijn stuk)* – Eh... ja. Alleen schiet me vreemd genoeg ineens niet meer te binnen wat...

Barbara – Ik heb alle tijd...

Commissaris – O ja... Hebt u reden om uw baas, dokter Müller, ervan te verdenken dat hij verboden medische proeven op zijn patiënten uitvoert?

Barbara – Zoals de nazi-artsen, bedoelt u?

Commissaris – Hij heeft een Duits klinkende naam... en hij is arts. Geef toe dat je die mogelijkheid niet zomaar kunt negeren... Al is het natuurlijk maar een hypothese...

Barbara – Dokter Müller? Dat geloof ik niet, commissaris. Gunter is trouwens Zwitser...

Commissaris – Er waren ook nazi's in Zwitserland... In Duitstalig Zwitserland in elk geval...

Barbara – Dat hoofdstuk uit de geschiedenis kende ik nog niet, commissaris...

Commissaris – Vooruit dan... Maar misschien geeft dokter Müller zijn patiënten stiekem genetisch gemodificeerde maïs om te zien of ze tumoren krijgen? We kennen de soms wel erg innige banden tussen artsen en farmaceutische bedrijven...

Barbara – Bijna al onze patiënten hebben inderdaad al tumoren... Maar het past niet bij hem, commissaris. Dokter Müller is volkomen belangeloos. Kent u zijn stichting voor wezen zonder ouders?

Commissaris – Laat maar, beste Barbara... Het was een routineverhoor en ik zal u niet langer ophouden... (*Barbara staat op.*) O, Barbara, nog één klein vraagje...

Barbara – Ja, inspecteur Colombo...

Commissaris – Vooral na pittig eten, couscous of chorizo bijvoorbeeld, krijg ik vreselijke jeuk... op een plek die ik uit fatsoen in een toneelstuk niet kan noemen... Weet u wat dat zou kunnen zijn?

Barbara – Uw achterwerk, neem ik aan...

Commissaris – Nee, ik bedoel welke aandoening... Denkt u dat het ernstig is?

Barbara – Waarschijnlijk gewoon wat aambeien... Ik regel na de feestdagen wel een afspraak met dokter Müller. Tot die tijd: niet overdrijven...

Commissaris – Dank u, Barbara. Dat lucht nu al op...

Barbara gaat af. Sanchez komt terug.

Commissaris – Nou Sanchez, wat leveren uw onderzoeken op?

Rechercheur – Dit ziekenhuis is één grote puinhoop, commissaris: drugshandel, illegale weddenschappen, misbruik van kwetsbare ouderen, witwassen, escortdames via internet...

Commissaris – En de autopsie?

Rechercheur – Daar zijn we ook een heel eind mee. Uit de autopsie blijkt dat het slachtoffer grote hoeveelheden kattentongen heeft gegeten.

Commissaris – Geen vruchtengeleri? Zeker weten?

Rechercheur – Alleen kattentongen, en die waren ruim een week over de houdbaarheidsdatum... Ik heb de verpakking in een afvalbak gevonden.

Commissaris – Bravo, Sanchez! Dat zal de doodsoorzaak wel zijn... Bedorven kattentongen, daar valt niet mee te spotten. Nu nog uitzoeken of het vergiftiging was of een gewone voedselintoxicatie...

Rechercheur – Er is nog iets, commissaris...

Commissaris – Wat nu weer?

Rechercheur – Uit de autopsie bleek dat het slachtoffer vóór de autopsie eigenlijk nog niet dood was...

Commissaris – En?

Rechercheur – Nou... Dokter Müller heeft geprobeerd alles weer ongeveer op de juiste plek terug te zetten...

Commissaris – Het slachtoffer werd in een mortuarium gevonden... Dat heeft de artsen vast op het verkeerde been gezet. Ziet u, Sanchez: nooit te snel conclusies trekken...

Rechercheur – Nog één ding, commissaris... Ik heb de computers onderzocht...

Commissaris – En?

Rechercheur – Bingo! Ik heb net iemand aangehouden die via internet een afspraak had gemaakt met een personeelslid van dit ziekenhuis...

Commissaris – Laat binnen, Sanchez, laat binnen...

Sanchez brengt Gunter en Emmanuelle binnen.

Commissaris – U, dokter Müller? En u, zuster?

Gunter – Ik kan alles uitleggen, commissaris...

Commissaris – Biecht maar op, dokter...

Gunter – Ik ben sinds haar komst hier in het geheim verliefd op zuster Emmanuelle. Toen ik toevallig ontdekte dat ze zich op een datingsite had ingeschreven, nam ik een schuilnaam en stelde ik een afspraak voor... Ze stemde toe zonder te weten wie ik was... (*Tegen Emmanuelle*) Emmanuelle, ik hoop dat u niet al te teleurgesteld bent...

Emmanuelle – Dit kan alleen maar een list van de duivel zijn, commissaris! Ik kom helemaal niet op datingsites, ik zweer het!

Commissaris – Kom nou, zuster, speel niet de preutse maagd... We hebben allemaal weleens op zo'n site gekeken...

Sanchez komt binnen.

Rechercheur – Ik breng u het slachtoffer, commissaris... Geloof me, dit is een ware wederopstanding... Ik was zelf bij de autopsie; overal lagen organen...

Commissaris (*tegen Gunter*) – Bravo! Dokter Frankenstein had het u niet verbeterd...

Angela komt binnen, nog zombierachtiger dan tevoren, met gekleurd schuim bij haar mond.

Gunter – Ik heb gedaan wat ik kon, maar als u haar wilt ondervragen zou ik niet te lang wachten...

Commissaris – U hebt gelijk... Je krijgt niet elke dag de kans om een moordslachtoffer te verhoren...

Angela (*grafstem*) – Brand allemaal in de hel!

Emmanuelle schrikt op.

Emmanuelle – Het is de Antichrist, en de Heer heeft mij uitgekozen om hem te bestrijden. (*Ze trekt haar jas open; eronder draagt ze haar fluorescerende sportpak. Ze neemt een karatehouding aan en maakt een paar dreigende bewegingen.*) Vade retro Satanas!

Emmanuelle deelt Angela een fatale klap uit. Sanchez buigt zich over het lichaam.

Rechercheur – Nu denk ik dat ze echt dood is, commissaris...

Emmanuelle – De machten van het Goede hebben de machten van het Kwaad verslagen... Nu kunt u met mij doen wat u wilt...

Commissaris – Breng me niet op ideeën, zuster... Maar wat het lijk betreft dat u zojuist hebt vermoord: we houden het bij de officiële versie... We zeggen dat het slachtoffer al vóór de autopsie dood was...

Rechercheur – We zijn tenslotte geen monsters. We gaan geen non in de gevangenis zetten.

Commissaris – Zeker niet een non die dankzij internet net de liefde van haar leven heeft ontmoet...

Barbara komt woedend binnen, gevolgd door Thelma.

Thelma – Ik zeg toch dat ik Thelma ben!

Barbara (*tegen Emmanuelle*) – Trut. Ik had je gezegd uit Gunters buurt te blijven!

Barbara vliegt Emmanuelle aan en ze raken slaags.

Rechercheur – Moeten we ze niet uit elkaar halen, commissaris?

Commissaris (*geboeid*) – Wacht nog even...

Berthe en Louise komen binnen.

Thelma – Ik zet in op de brunette. En u?

Berthe – Vijftig euro op de blondine...

Fred komt binnen en vliegt Berthe aan.

Fred – Wat heb je met die goudstaven gedaan, trut?

Berthe – Maar ik heb geen idee waar je het over hebt! Commissaris!

Fred – Geen zorgen, commissaris, gewoon een klein familieconflict...

Fred grijpt Berthe bij de keel en begint haar door elkaar te schudden.

Fred – Zeg op, ouwe tang!

Commissaris – Ik denk dat we deze zaak als opgelost kunnen beschouwen, Sanchez. Wij vertegenwoordigen hier de sterke arm, en volgens mij kunnen we zeggen dat de orde is hersteld.

Rechercheur – Bravo, commissaris. Weer een onderzoek voortreffelijk afgerond. Mooi werk...

Commissaris – Dank u, Sanchez. Viert u vanavond Kerstmis met familie?

Rechercheur – Helaas, commissaris, ik ben een wees van de politie. Ik heb geen familie meer.

Commissaris – U beseft niet hoeveel geluk u hebt, Sanchez...

Rechercheur – Mijn vader is tijdens zijn werk omgekomen. Nu kan ik het u vertellen: hij diende onder uw bevel en was daar trots op... Daarom wilde ik zo graag bij uw team, commissaris.

Commissaris – Wat u zegt raakt me, Sanchez. Ik beschouw u als een zoon, dat weet u, en op een dag als deze laat ik u niet in de steek.

Rechercheur – Ik wist dat ik op u kon rekenen, commissaris...

Commissaris – Kijk, daar hebt u dokter Müller. Met zijn stichting, gefinancierd door gulle donateurs in hun laatste levensfase zoals Berthe, zorgt hij voor wezen zonder ouders, zoals u. Hij weet vast wel een oplossing zodat u op kerstavond niet alleen hoeft te zijn. Nietwaar, dokter?

Rechercheur – Dank u, commissaris.

Commissaris – Ik laat u achter, Sanchez... Thuis wachten ze op me. En ik moet de kalkoen vullen... Vrolijk kerstfeest allemaal!

De commissaris gaat af terwijl de helft van de achterblijvers blijft vechten en de anderen toekijken. Sirenes van ambulance en politie lopen door elkaar...

Black-out.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: *Opvoeringsrechten*).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-449-8